

10.
Dit wil niet zeggen, dat wij de volle betekenis van de algemeene staking niet zouden erkennen. Juist de algemeene staking is het wapen, dat met alle wapenen van de opstand, het militaire overwicht van de bourgeoisie te niet doet. De algemeene staking, het machtigste wapen van het proletariaat, is de vooropstelling en basis van de politieke revolutie, en niet zoo als bij de I.W.W. een aangenaam middel ter vervanging van de onaangename revolutie.

Het is slechts te horen en niet ruitengesloten, dat de leden van de I.W.W. tegen deze "nieuwe" algemeene staking-theorie stelling nemen, de huidige religieuze grondslag verlaten en weer klassebewuste arbeiders worden. Alleen al tegenover hun verleden zijn ze hiertoe verplicht. Anders zal het revolutionaire proletariaat spoedig gedwongen zijn, de I.W.W. in te deelen bij de kontra-revolutie, want, wie niet voor ons is, is tegen ons.



P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2886
POSTGIRO 203112

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkbareid en telkens diepere ontwijking van het productieapparaat hun uitdrukking vinden. Door miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangen- tegenstellingen tusschen de ver- schillende landen steeds scher- per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmond. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distri- butie volgens algemeen geiden- de, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwesenlijken. De groepen van Internatio- nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ont- wikkeling van het zelfbewust- zijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parie- mentaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!**

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Zesde jaargang No:7.
Maart 1933 No:2.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!

De economisch-politieke situatie in AMERIKA.

5 jaren crisis in Amerika. Alle phrasen over optimisme en voorspoed zijn vergeten. Niemand hoopt meer op een nieuwe conjunctuur. Men richt zich in en past zich aan, aan 't nieuwe niveau; men hoopt slechts, dat de huidige toestand of laagteestand zal blijven bestaan. Maar, ondanks alle voorspellingen van vooraanstaande personen, gaat het steeds meer bergaf. Duizende plannen doorkruisen elkander, ieder heeft een onfeilbaar recept, doch elk heilzaam middel ten spijt, vreet het verval steeds verder door.

En dit alles kwam slechts onverwacht voor hem, die de wetmatigheid van het kapitalisme niet kent. Reeds sedert 1870 daalt in Amerika het aantal werkende arbeiders absoluut, in verhouding tot de bevolking. In 1918 waren het maximaal aantal arbeiders in de Amerikaanse industrie werkzaam, van toen af trad een voortdurende daling in, hoewel de totaal- productie eerst in 1929 haar hoogtepunt bereikte. De absolute akumulatie- tendens in de Amerikaanse ontwikkeling trad reeds in 1918 in werking: toenemende produktie en steeds afnemende werkbareid. De zoo dikwijls geprezen kompensatie, het scheppen van nieuwe industrieën en markten, voor de door de ontwikkeling van de industrie werkloos gewor- den arbeiders, kwam dus vanaf 1918 te vervallen. Met de eerst relatieve en daarna absolute daling van het aantal werkende arbeiders, was verbonden de daling van de waarde van de arbeidskracht. Zelfs op het hoogtepunt van de voorspoed, 1928, verdienden de Amerikaanse arbeiders gemiddeld 500 dollar minder, dan het door de regering berekende bestaansminimum. De hoge loonen van de arbeiders-aristokratie, eischten hongerloonen voor de massa der arbeiders.

De totaal-loonen daalden:

- 1929 : 53 Biljoen.
- 1930 : 45 Biljoen.
- 1931 : 37 Biljoen.
- 1932 : 28 Biljoen.

De "Farm"-inkomsten daalden van 12 Biljoen in 1929 op 5 Biljoen in 1932. Vele industrieën verdwenen totaal. De meeste draaien slechts op 50 % van hun capaciteit.

De staalindustrie laat zien, dat de fabricatie van produktie-middelen zo goed als stilstaat:

- 1929 : 39.1 Millioen Ton.
- 1930 : 28.9 Millioen Ton.
- 1931 : 18.0 Millioen Ton.
- 1932 : 9.5 Millioen Ton.

De ineenstorting der houwbedrijven:

- 1928 : 2.8 Billioen.
- 1929 : 1.9 Billioen.
- 1930 : 1.1 Billioen.
- 1931 : 0.8 Billioen.
- 1932 : 0.3 Billioen.

Het gemiddelde inkomen der spoorwegen bedroeg per maand:

- 1929 : 106 Millioen.
- 1930 : 74 Millioen.
- 1931 : 44 Millioen.
- 1932 : 27 Millioen.

Daar in Amerika praktisch alle betalingen, (behoudens die der kleinhandel) over de banken loopen, is het ook mogelijk het verval te illustreeren aan de bankgraphieken:

- 1929 : 705
- 1930 : 535
- 1931 : 404
- 1932 : 253

De bankaandeelen hebben sedert 1929, 85% van hun koerswaarde verloren. De lage rentevoet (1½% aan de banken te New York - 1932) doet het bankkapitaal uiteenspatten. Het is nauwelijks instaat zijn technisch apparaat in beweging te houden. Naast de chronische industrie- en geldkrisis verscherpt voortdurend de landbouwkrisis. De met schulden belaste boeren worden van hun bezittingen verjaagd. De grond koncentreert zich in handen van het bankkapitaal, dat evenmin in staat is het rendabel te maken. In meêrderestaten is uit angst voor opstand der boeren, voor de duur van een jaar, een moratorium verleend voor alle "Farm"-schulden. Er vormen zich "Farm"-organisaties die de verkoop van met schulden belaste "Farms" met geweld beletten. Botsingen met de gewapende staatsmacht hebben vaak een bloedig einde. Om de prijzen op peil te houden, weigeren de boeren de landbouwprodukten aan de steden te leveren. De bourgeoisie weet geen andere uitweg uit de krisis, dan verdere "verelendung" der arbeidersmassas. "The Commercial and Financial Chronicle" schrijft eind 1932: "De ondernemers zijn niet langer in staat de oude loonen (d.w.z. de reeds gedaalde loonen F.I.C.) te betalen. De warenprijzen zijn gedaald (doch niet half zo veel als de loonen F.I.C.). Het arbeidloon verslindt het grootste deel der produktiekosten. Het zakendoen is voor de ondernemer niet meer winstgevend, dus houdt hij op te produceeren en het gevolg is, dat de arbeiders werkloos worden. Als het mogelijk was het loon op lager basis te brengen, aan de tijd aan te passen, zou de depressie spoedig tot het verleden behooren".

Naast de algemeene aanslag op de loonen worden nog oorlogs- en

inflatievoorstellen gedaan. De inflatie is thans een vraagstuk dat zeer binnenkort aan de orde is, als zijnde het meest werkzame middel dat gelijktijdig algemeene loondaling, het opruimen van schulden en de ont-eigening der kleine ondernemers en de middenklasse bewerkt.

15 miljoen werkloozen verscherpen de situatie. Het werkende proletariaat gaat een groote serie stakingen tegemoet. De staking in het autobedrijf te Detroit is slechts het signaal der komende akties. Ontelbare kleine stakingen breken uit aan alle kanten. In deze stakingen komen de arbeiders niet alleen met de ondernemers en automatisch, gelijktijdig in konflikt met de staatsmacht, doch tevens met de reaktionaire vakverenigingen. En zoo wordt de oppositie der arbeiders tegen de vakverenigingen (American Federation of Labour) steeds heftiger. Rakikaler phrasen der vakvereniging-honzen, moeten het ontbindings-proces remmen. De volgende cijfers toonen, dat het ineenzakken van de A.F.of L. een niet tegen te houden proces is: Ledenaantal 1920 : 4 078 740 ; 1932 : 2 532 261. Ook dit laatste getal bestaat slechts op papier, omdat in werkelijkheid nog slechts een gedeelte daarvan kontributie betaalt. Met het groeien van de werkloosheid valt de A.F.of L. verder uiteen. In stakingen geeft zij geen leiding meer. De stakingen zijn "wilde" stakingen of staan onder leiding van vakverenigingen die in oppositie zijn tegen de A.F.of L. In Febr. 1933 vond een konvèrentie plaats te Gillespie, Ill. van alle oppositioneele vakverenigingen, teneinde een nieuwe federatie te stichten. Haar program bevatte nog veel reformistische zwakheden, doch was ten aanzien van de A.F.of L. een welkome stap vooruit. De vakorganisaties van de K.P. zijn geheel zonder betekenis evenals de verder onder de meest verschillende namen bestaande oppositioneele vakorganisaties.

De politieke arbeidersbeweging mist eveneens nog elke praktische invleed. Het ledental van alle politieke arbeidersorganisaties in de U.S.A. bereikt nauwelijks de 30 000. Ook de politiek-parlementaire beweging gaat niet vooruit. Ondanks 4 jaar krisis verkregen de arbeiderspartijen bij de presidents-verkiezingen in 1932 200 000 stemmen minder als in 1920. Het totaal aantal stemmen van alle organisaties die aan de verkiezing deelnamen bedroeg 1 043 719.

De I.W.W. staat stil. Het ledental is beneden de 3000. Van een arbeidersbeweging in Europeesche betekenis kan in de Ver. Staten thans dan ook nog geen sprake zijn. Maar desondanks wordt de klassenstrijd scherper. En de snelheid van de ontwikkeling zal de vorming van grootere organisaties in 't geheel niet meer toestaan. Stakingskomitees, raden van werkloozen zullen de vormen zijn, waarin zich de beweging zal uitten. Voor pessimisme is geen aanleiding. Een oorlog zou wel voor eenige tijd het beeld veranderen; en het moet gezegd worden, dat de arbeiders tegen een oorlog geen front zouden maken.

De verscherping der krisis sochter, met of zonder oorlog, zal toch de klassenstrijd in Amerika, geheel natuurlijk, door het falen der organisaties, stempelen tot radenbeweging.

.....

We maken onze lezers nogmaals attent op ons veranderd ADMINISTRATIE-adres : P.I.C. H.Canne Meyer, Topasstraat 12 II, Amsterdam, Z.

PERSOONLIJKE DAAD.

=====

*Over het in brand steken van het Rijksdaggebouw door van der Lubbe zijn de meest verschillende oordeelvellingen uitgesproken. In Linkscommunistische organen (Spartacus, Radencommunist) is die daad geprezen als uiting van een revolutionaire communist. Goedkeuren en prijzen betekent aanprijzen van herhaling van zoo iets. Daarom is het noodig, goed na te gaan, waarin het nut van zulke daden zit.

De bedoeling van zulk een daad kan alleen zijn, de bourgeoisie de heerschende klasse te treffen, te benadeelen, te verzwakken. Daarvan is hier geen spoor aanwezig. Door de brand in de Rijksdag is de bourgeoisie niet in het minst benadeeld, haar heerschappij niet in het geringst aangetast. Het is aanleiding geweest voor de regeering, om haar terreur tegen de arbeidersbeweging geweldig te versterken; welke werkingen dat verder zal uitoefenen, moet nog afgewacht worden.

Maar gesteld, dat een dergelijke daad inderdaad de bourgeoisie getroffen en benadeeld had. Dan zou het eenige gevolg zijn, dat bij de arbeiders het geloof ontstaat of versterkt wordt, dat zij door zulke persoonlijke daden van enkelen bevrijd kunnen worden. De groote waarheid, die ze te leeren hebben, dat alleen het massa-optreden van de geheele arbeidersklasse de bourgeoisie overwinnen kan, deze grondwaarheid van het revolutionaire communisme zou dan voor hen verduisterd worden. Het zou hen afhouden van het zelfhandelen als klasse. De revolutionaire minderheden, in plaats van alle kracht aan de propaganda onder de arbeidersmassa te geven, zouden deze verspillen in persoonlijke daden, die zelfs door een groote toegewijde groep gepleegd, niet in staat zijn, om een klasseheerschappij aan het wankelen te brengen. De bourgeoisie zou met haar groote hulpbronnen zulk een groep met een kleine inspanning gemakkelijk baas worden. Zelden was er een beweging van een revolutionaire minderheidsgroep zoo vol toewijding, zelfopoffering en energie, als die der Russische nihilisten een halve eeuw geleden. Het scheen soms, of zij door een reeks persoonlijke, goedgelukte aanslagen het Tzarisme baas zou worden. Maar een Fransch politiemann, die werd ontboden om in de plaats van de onbekwame Russische politie de strijd te voeren, wist met Westersche energie en organisatie het nihilisme in eenige jaren te vernietigen. En eerst daarna is de massabeweging opgekomen, die het Tzarisme ten val bracht.

Heeft echter deze daad geen waarde als demonstratie tegen de laffe parlementskezzerij, die de arbeiders van hun werkelijke strijd afhoudt? Een demonstratie heeft waarde, als zij door een krachtige indruk een overtuiging wekt, of tot bewustzijn brengt. Maar gelooft iemand, dat een arbeider, die tot nog toe meende door het kiezen van een sociaal-democraat of een communist zijn belangen te bevorderen, daaraan zal gaan twijfelen, doordat het gebouw van de Rijksdag in brand gestoken wordt? Volkomen waardeloos is dit, vergeleken bij wat de bourgeoisie zelf doet om de arbeiders van hun waan te genezen, door de Rijksdag zelf machteloos te maken, naar huis te zenden en uit te schakelen bij uit het regeeringsbedrijf.

Duitsche kameraden hebben daarbij uitgesproken, dat dit alleen maar goed kon doen, omdat nu bij de arbeiders het geloof in het parlementarisme een knauw zou krijgen. Dat is zeker waar; maar het is de vraag, of zij zich de zaak toch niet te eenvoudig voorstellen. De democratische illusie's nemen dan een andere weg; waar geen algemeen kiesrecht is, of waar het parlement machteloos is, wordt de verovering van de volledige democratie als doel opgesteld, en de arbeiders gelooven, dat ze er alleen langs die weg komen kunnen. Voortdurende propaganda om aan de hand van al wat gebeurt inzicht in de ware betekenis van het parlement en van de klassestrijd te brengen, kan er nooit bij gemist worden, en is steeds de hoofdzaak.

Kan echter niet een persoonlijke daad een signaal zijn, een stoot, die grootere bewegingen door een krachtig voorbeeld aan de gang brengt? Het is toch reeds dikwijls in de geschiedenis gebeurd, dat de daad van een enkeling in tijden van spanning werkte als een vonk in een buskruitvat. Zeker; maar de arbeidersrevolutie heeft niets van de ontploffing van een buskruitvat. Mag de communistische partij zichzelf en de wereld nog zoo trachten wijs te maken, dat de revolutie elk oogenblik op uitbarsten staat, wij weten, dat de arbeidersklasse zich nog formeeren moet tot de nieuwe massale wijze van strijden. In die voorstellingen leeft nog een deel oude burgerlijke romantiek. In de vroegere burgerlijke revolutie's had de opkomende bourgeoisie met het volk achter zich, te maken met de personen van vorsten en hun willekeurige onderdrukking; de aanslag op een vorst of minister kon daar het sein voor een uitbarsting geven. In de voorstelling, dat ook nu nog een enkeling door een persoonlijke daad de massa in beweging brengt, ligt de burgerlijke opvatting van de Leider, niet de gekozen partijleider, maar de zichzelf bepalende leider, die door zijn daad de passieve massa meesleurt. De proletarische revolutie heeft met die oude leidersromantiek niet te doen; van de klasse, door een massale maatschappelijke krachten gestuwd, moet ook het initiatief komen.

Maar ten slotte bestaat ook de massa uit personen, en massale actie's zijn opgebouwd uit een geheel van persoonlijke daden. Zeker; en hier hebben we de werkelijke waarde van persoonlijke daden. Los van een massa-beweging, als daden van een enkeling, die meent alleen iets groots te kunnen doen, zijn ze vruchteloos. Maar als deel van massabewegingen zijn ze van de grootste betekenis. Een strijdende klasse is niet als een gelijkmatig marcheerd regiment van gelijke poppen, dat door de domme kracht van haar beweging vanzelf groote werkingen uitoefent. Zij is een door één wil bezielde massa van veelsoortige persoonlijkheden, die elkaar steunen, aanvuren, opwekken, en door hun verschillendsoortige krachten, alle op één doel gericht, hun beweging onweerstaanbaar maken. Hier vindt de durf, de onverschrokken doodsverachting van de dappersten gelegenheid tot persoonlijke daden van moed, terwijl het klare inzicht van anderen deze daden op het juiste doel richt en de vruchten niet verloren laat gaan. En ook in een opkomende beweging is deze wisselwerking van krachten en daden van de grootste waarde, wanneer zij geleid wordt door een klaar inzicht in wat er op dat oogenblik in de arbeiders leeft, wat zij kunnen doen en hoe hun strijdvaardigheid te verhoogen is. Maar daarbij zullen aan lust tot daden, moed en dapperheid nog heel andere eischen gesteld worden, dan die voor het in brand steken van een parlementsgebouw noodig waren.

.....

VERNIELING ALS STRIJDMIDDEL.

*De beoordeelingen van het in brand steken van het Rijksdaggebouw in de linkse communistische pers geeft aanleiding tot nog eenige andere vragen. Kan vernieling of verwoesting een middel in de bevrijdingsstrijd der arbeiders zijn?

Voorop wordt gesteld, dat niemand de verdwijning van dat Rijksdaggebouw ook maar in het minste jammer zal vinden. Het was een van de lelijkste bouwsels van het moderne Duitsland, geheel het protserige beeld van het Keizerrijk van 1971. Maar er zijn andere, mooiere gebouwen, museums met kunstschaten. Wanneer nu een verbitterde proletarier, om zich voor de kapitalistische onderdrukking te wreken, iets waardevols vernielt? Van revolutionair standpunt waardeloos, zou dat in verschillende opzichten een wan-daad zijn. Hij treft er niet de bourgeoisie mee: die heeft zelf al voortdurend zo veel vernield waar het om winst ging, en zij stelt geldswaarde toch het hoogst. Hij treft vooral dat kleinere deel, kunstenaars, liefhebbers van mooie dingen, waarvan de besten vaak anti-kapitalistisch voelden, en sommigen (zoals William Morris en Herman Gorter) met de arbeiders meestreden. Bovendien: is er reden voor wraak op de bourgeoisie? Heeft de bourgeoisie dan tot plicht het socialisme in plaats van het kapitalisme te brengen? Haar natuur is het, het kapitalisme met alle kracht te handhaven; aan de arbeiders is de taak het te vernietigen. Dus indien iemand aansprakelijk is te stellen, voor het nog voortbestaan van het kapitalisme, dan is het de arbeidersklasse zelf, die de strijd ~~XXXXXXXX~~ te veel naliet. Ten slotte, aan wie wordt door vernieling iets ontnomen? Aan de zegevierende arbeiders zelf, die eens meester over dit alles zullen zijn.

Natuurlijk zal een revolutionaire klassenstrijd, zodra die de vorm van burgeroorlog aanneemt, steeds verwoestingen meebrengen. Steunpunten van den tegenstander vernielen, is in elke oorlog noodzakelijk. Tracht de winnende partij te sparen, de verliezende zal in haar verbittering geneigd zijn tot nuttelooze vernielingen. Wij zullen er dus op moeten rekenen, dat vooral in het laatste van de strijd door de ondergaande bourgeoisie reusachtig veel vernield zal worden. Daarentegen zal voor de arbeidersklasse, als de op den duur winnende klasse, vernieling geen strijdmiddel zijn. Voor haar nageslacht, de toekomstige menschheid, zal zij trachten de wereld zoo rijk en gaaf mogelijk over te leveren.

Dit geldt niet slechts voor technische hulpmiddelen, die zij zelf beter en volmaakter zal kunnen opbouwen, maar vooral ook voor zulke monumenten en herinneringen van vroegere geslachten, die niet meer opnieuw te maken zijn.

Men kan daar tegenover stellen, dat de nieuwe menschheid, draagster van een vrijheid en een breederschap als nooit te voren, veel mooier en grootscher werken zal scheppen, als alle vroegere eeuwen. Bovendien zal de pas bevrijde menschheid de behoefte hebben, al die overblijfselen uit het verleden, waarin haar vroegere slavernij belichaamd was, te doen verdwijnen. Zoo deed ook de revolutionaire bourgeoisie - ten minste trachtte het te doen -; voor haar was alle voorafgaande geschiedenis dikke duister-

nis van onwetendheid en slavernij, maar nu, door de revolutie, was rede, kennis, deugd en vrijheid voor goed ten troon verheven. Het proletariaat ziet de geschiedenis van het voorgeslacht met hoel andere oogen aan. Geleid door Marx' leer van de ontwikkeling van de maatschappij in opeenvolgende productievormen, ziet het daarin een zich langzaam omhoog worstelen van de menschheid, op de grondslag van een groeien van de arbeid, de werktuigen en de arbeidsvormen tot steeds hoger productiviteit, eerst in primitief eenvoudige barbaarschheid, dan in klassemaatschappijen met klassenstrijd, totdat in het communisme de mensch meester wordt over zijn eigen lot. En in elk tijdperk van ontwikkeling vindt het trekken, die met z'n eigen wezen verwant zijn. In de barbaarsche oertijd: de broederlijke gevoelens en de zedeleer van de solidariteit van het ~~XXXXXXXXXX~~ oercommunisme. In het klein-burgerlijke handwerk: de liefde voor de arbeid, zich uitend in de schoonheid van gebouwen en gebruiksvoorwerpen, die voor hen gewoon werk waren, maar die het nageslacht als onnavolgbare kunst bewonderde. In de opkomende bourgeoisie: het fiere vrijheidsgevoel, dat de rechten van de mensch proclameerde en zich in de grootste werken der wereldliteratuur uitsprak. In het kapitalisme: de kennis der natuur, de omhoogstrevende natuurwetenschap, die door de techniek de mensch in staat stelt, meester over de natuur en over zijn lot te worden. Bij allen waren deze groote ~~XX~~ karaktertrekken verbonden, in meerdere of mindere mate, met wreedheid, met bijgeloof, met egoïsme; en dat zijn juist de dingen, die wij nu bestrijden, die ons nu belemmeren, dus die wij haten. Maar onze geschiedenisopvatting leert ons deze onvolkomenheden in de voorafgaande geslachten als natuurlijke stappen in het omhooggroeien zien, uitingen van de moeilijke levensstrijd van nog niet tot volle menscheid gegroeide menschen in een overmachtige natuur en een onbegrepen maatschappij. Wat zij toch aan grootsch schiepen, zal voor de vrije menschheid geen symbool van hun zwakheid maar een herinnering aan hun kracht zijn, waard om met zorg te bewaren. Nu heeft de bourgeoisie dat alles in bezit genomen; maar voor ons is het eigendom van de gemeenschap, dat wij zullen trachten zoo ongeschonden mogelijk aan ons nageslacht over te leveren.

De Groepen van Radencommunisten (vroeger KAP) verzoeken ons het volgende in onze PIC af te drukken:

Mededeeling.

Hiermede deelen wij, in het werken, beginselen en propaganda der stroomingen in de Radencommunistische beweging belangstellende arbeiders mede, dat door ons wordt uitgegeven en aan belangstellenden toegezonden een gecyclostileerde krant, "De Radencommunist", uitgave van Groepen van Radencommunisten. De "Radencommunist" verschijnt voorloopig de eerste en 15e van iedere maand. Voorzover voorradig zullen ook de reeds verschenen nummers op aanvraag worden toegezonden. Adressen voor administratie: Voor Amsterdam: Holendrechtstr. 33^{III}, voor Den Haag: Oudemansstr. 54.

(Get.) Groepen van Radencommunisten.

Vrijwillige bijdragen: J.K. te Den H. F 1,50, G.v.R. te B. F 1, v/d M te L. F 1, B.G. te H. F 0,30, St.-X. te Den H. F 5, H.E. te V. F 1, L.W. te A F 0,25, P.v.S. te Den H. F 1,50, M.M. te O F 0,25, G.v.R. te B. F 1, J.K. te Den H. F 2,50, W. te H. F 0,50 A.T. te B. F 5, H.de B te IJ F 1, A.V. te B F XX 0,50, H. te H F 0,25, C.M. te H. F 0,15, A. de B. te A F 2,50,

De financiën blijven onze aanhoudende zorg vragen, en we boksen het telkens weer met kunst en vliegwerk voor mekaar. De bijdragen van onze lezers vloeien te langzaam. Volgende week zitten we weer voor een groote papierrekening. Wie helpt deze betalen? Naast degenen, die geregeld bijdragen zijn er nog velen, die ons nog niet bijgesprongen zijn. Laat die nog deze week wat sturen.

KLASSENSTRIJD IN DUITSCHLAND.

De bourgeoisie heeft in Duitschland haar slag geslagen en het pleit voorloopig gewonnen. Ze zat volkomen aan de grond. De hopelooze economische toestand had reeds lang de democratie onmogelijk gemaakt, zoodat we achtereenvolgens de gematigde dictatuur van Brüning, Von Papen en Schleicher kregen. Maar de economische ineenstorting schreed voort. Zes milioen steuntrekkende werklozen en twee milioen "uitgetrokken" vormen de in getallen uitgedrukte ontwrichting. De beleigde kapitalen worden met vernietiging bedreigd. De grondrente wordt oninbaar, zoodat ook het grondkapitaal verloren dreigt te gaan. In deze crisis dreigt niet het kapitaal van enkele bezitters vernietigd te worden, maar de heele "nationale rijkdom". Deze toestand smeedt allen, die ~~KAPITAL~~ met kapitaal werken, mitgaders de intellectuele middenklassen tot één groot front aaneen, om te trachten de rentabiliteit van het kapitaal te herstellen, of in ieder geval hun deel van het "volksinkomen" te behouden. De eerste jaren van de crisis konden de kapitalisten nog op reserves teeren, er konden op allerlei manieren van belastingdruk nog vergoedingen aan de bezittende klassen toegeworpen worden, zoodat men met die "gematigde" dictatuur volstaan kon. Maar met het uitgeput raken van de reserves wordt het onvermijdelijk de heele arbeidende bevolking snel naar een lager levenspeil te drukken, zoodat met forsche hand ingegrepen moest worden. En gedachtig aan de oude wijsheid, dat de beste verdediging de aanval is, sloeg de bourgeoisie haar slag; ze vernietigde de bestaande arbeidersbeweging om ieder verzet onmogelijk te maken bij de komende uithongering van de massa's.

De sociaal-democratie, wier "macht" uitsluitend berustte op de parlementaire instellingen en de daarmee verbonden baantjes, is platgedrukt om zich nooit meer te herstellen. Onder het industrieproletariaat had ze sinds lang geen aanhang meer en ze leefde van de stemmen der kleine burgerij, mitgaders het beambtendom, dat ten nauwste met het staatsapparaat verbonden is. Met het opruimen van deze parasitaire partij maakt de arbeidersklasse een flinke stap vooruit. Met de vakbeweging staat het er iets anders voor. De vakvereenigingsbonzen zullen de kat uit de boom kijken, om te zien, hoe de massa's op de Hitlerdictatuur zullen reageeren. Zou zich een krachtige afweerbeweging ontwikkelen, wat niet waarschijnlijk is, dan zullen ze trachten deze beweging in handen te krijgen, om haar direct op een dood spoor te voeren. Het is echter te verwachten, dat er voorloopig geen groote afweer beweging komt en dan zullen de bonzen het vakvereenigingsapparaat in de fascistische dictatuur doen opnemen, om als staatsorganen van de Hitlerdictatuur te fungeeren. Vakbeweging en bourgeoisie leven of sterven te zamen.

De KPD is in de illegaliteit gedrukt en staat nu voor de scherven van haar eigen politiek. De KPD was sinds jaren de groote ideologische bondgenoot en tegelijk concurrent van het fascisme voor zoover het de nationalistische ophitsing der massa's betrof. Niet alleen op de sociaal-democratie en de vakbeweging, maar ook op de IIIe Internationale en haar handlanger de KPD rust de zware schuld van de voorbereiding dezer ontzettende nederlaag der arbeidersklasse, doordat ze niet de belangen

door proletarische revolutie, de ontwikkeling van het proletarisch bewustzijn, tot middelpunt van haar werkzaamheid maakte, maar de belangen van de Russische staat. Rusland, dat in 1921 in de diepste ellende verkeerde, o.a. doordat de door het westersche kapitaal gefinancierde legers door contra-revolutie een bovenmenselijke strijd op 23 fronten deed ontbranden, moest vóór alles trachten zijn bedrijfsleven opnieuw op te bouwen. Het moest daartoe machines en grondstoffen, die het zelf nog niet kon vervaardigen uit het buitenland betrekken en dus was er alles aan gelegen, HANDELSVERBRAGEN met de kapitalistische mogendheden af te sluiten. Daarom moesten in de kapitalistische landen de breede massa's tot hulp troepen voor de buitenlandse handelspolitiek van Rusland gemaakt worden. De arbeidende massa's moesten twee dingen bewerkstelligen: te moesten ze een kracht tegen de bourgeoisie vormen, om Rusland op militair gebied geen moeilijkheden in de weg te leggen en ten tweede moesten zij ze dwingen, een vredelievende handelspolitiek tegenover Rusland te voeren. Bij de desolate toestand, waarin Rusland verkeerde, was dit land bij een revolutie in 't bijzonder in Duitsland, niet gebaat, omdat deze het bedrijfsleven volkomen zou ontwrichten en de directe hulp, die Rusland voor z'n opbouw noodig had, zou uitblijven. Rusland was wel gebaat bij een regeringswisseling, in de kapitalistische landen, die in regelmatig ruilverkeer met Rusland wou treden en de benodigde machines en grondstoffen op XX credit wou leveren.

Voor deze politiek van directe steun aan Rusland waren breede massa-partijen noodig met een sterk burgerlijke inslag. Daarom ging de IIIe Internationale er in 1921 toe over, de uitgesproken revolutionaire groeperingen, zoals in Duitsland de KAPD en in Italië de Bordigisten, uit haar rijen te stooten, om aansluiting te zoeken bij de linksche sociaal-democraten (in Duitsland smolt de USP met de C.P. samen tot de Vereenigde Kommunistische Partij).

De KPD moest nu de massa veroveren, ook al was deze nog niet communistisch. Voor de doeleinde der IIIe Internationale was het werken met onbewuste massa's de voorwaarde, om haar politiek van steun aan Rusland, het achterstellen van de belangen der revolutie bij de belangen van de Russische opbouw, te kunnen doorvoeren. "Onderaan" was de onbewuste massa, die moest varen in 't kielzog van de partijbonzen "aan de kop", die de politiek bepalen. Het beheerschen van onbewuste massa's stelt vooreerst, dat de "leiding" beslist en iedere oppositie, die deze leiding weerstreeft, wordt uitgeworpen. Het beheerschen van onbewuste massa's bepaalt, dat ieder eigen initiatief dat van anderen naar boven welt, wordt onderdrukt: het organisatorisch apparaat kan alleen bezet worden met gewillige werktuigen der opperste leiding, met marionetten, die alleen in leidende functie's komen, doordat ze ieder zelfstandig oordeel missen. De communistische partijen vormen daarom de organisatie van de geestelijke armoede van het proletariaat.

De KPD moest dus de massa veroveren, om tot massa-partij te worden. Daarom stelde ze geen werkelijk revolutionaire parolen op, maar sloot ze aan bij de burgerlijke instincten der massa's. 't NATIONALISME, dat diep in de intellectuele, klein-burgerlijke en proletarische lagen

3.
wortelde werd het uitgangspunt voor de groei naar de massapartij. En dus veroverde de KPD de massa niet, maar de burgerlijke massa veroverde de KPD.

De uitplundering der Duitse massa's door het Verdrag van Versailles was het aangrijpingsvlak voor de groei naar de massapartij en voor de groei naar de Regeeringsmacht. De kapitalisten uit de overwinnende landen trokken jaarlijks enorme sommen uit de Duitse bevolking, zoodat de IIIe Internationale verklaarde, dat Duitsland feitelijk tot koloniaal gebied was geworden, waar de vreemde kapitalisten een gemakkelijk arbeidsloos inkomen vandaan sleepten. Duitsland had zijn "onafhankelijkheid" verloren, het was een ~~WANKEREND~~ door vreemde overheersers "onderdrukt land" geworden. Duitsland was van een imperialistisch land geworden tot een "natie", die nog voor z'n "nationale onafhankelijkheid" moest vechten tegen de vreemde overheersers! En we weten, dat dit in Moskou'sche taal beteekent: een eenheidsfront met kapitalistische klassen, die zich ook van het vreemde juk willen bevrijden!

Zoo stelde de KPD, of liever Moskou, de kwestie ook voor Duitsland. De formulering daarvan kunnen we vinden in de "STELLINGEN EN RESOLUTIE" SAANGENOMEN IN HET EX. COMITE DER IIIe INT. in Dec. 1926. Zie Inprecorr N^o 11, blz. 220, Engelsche uitgave. Ze luidt aldus:

"Voor zoover Duitsland een ~~WANKEREND~~ overwonnen en uitgeplunderd land was, onderworpen door het overwinnende imperialisme van de Entente dientengevolge een land werd, dat onder bepaalde voorwaarden in staat was, EEN RECHTVAARDIGE OORLOG VOOR NATIONALE BEVRIJDING tegen de imperialisten van de Entente te voeren, en voor zoover deze verdediging van haar onafhankelijkheid DOOR DE BOURGEOISIE WERD GESABOTEERD, was het de taak van de communisten, de aarzelende en laffe onwil van de Duitse bourgeoisie tegen het Entente-imperialisme op te stuwen door een krachtige tusschenkomst van de arbeidende massa's. In dit geval was het noodzakelijk de kapitalisten als de verraders van de geheele Duitse natie te doen zien en HET PROLETARIAAT ALS DE EENIGE WERKELIJKE STRIJDEERS VOOR DE BEVRIJDING VAN HET HEELE LAND TEGEN DE VREEMDE IMPERIALISTEN TE TOONEN.... Daarom kon de arbeidende klasse de kwestie van de nationale verdediging voor Duitsland niet zoo stellen, zoals ze het in een imperialistisch Duitsland had moeten doen...."

Zoals hierboven reeds wordt aangegeven, was de Duitse bourgeoisie "te laf" om de "rechtvaardige oorlog voor nationale bevrijding" te voeren. Wij voor ons gelooven echter niet aan die lafheid, maar zoeken de verklaring in het feit, dat de groote bourgeoisie aan de vreemde overheersers schatten verdienden door de leverantie's der oorlogsschattingen. Maar de intellectuelen, de handeldrijvende middenstand, de beambten, het proletariaat waren het kind van de rekening, omdat ze tot o het gebeente werden uitgezogen. Zoo ontstonden TWEE belangrijke partijen, die de "nationale bevrijdingsstrijd" wel wilden voeren, n.l. de fascistische partij van de intellectuelen en het kleinburgerdom en de KPD. Ze stonden enerzijds als ideologische bondgenooten voor een gemeenschappelijke zaak en anderzijds als concurrenten, die elkaar in nationalistische oorlogsofhitsing de loef trachten af te steken. Daaruit is ook het verschijnsel te verklaren, dat er voortdurend een groot ledenverloop is geweest van de fascistische naar de communisten en van de communisten naar de

~~XXXXXXXXXXXX~~ fascistien.

Om tot regeerende massa-partij te worden, moest de proletarische revolutie van het program geschrapt worden en vervangen worden door een doelstelling, die ook voor de midden-klassen aanvaardbaar was. De KPD moest niet de aanvoerdster worden van het proletariaat, maar van de verschillende lagen der "bevolking". "DE ZAAK VAN HET VOLK TOT DE ZAAK VAN DE NATIE GEMAAKT, MAAKT DE ZAAK VAN DE NATIE TOT DE ZAAK VAN HET VOLK", zei Radek in de Uitgebr. Ex. der IIIe Int. op 20 Juni '23 (Zie het verslag in de brochure "Schlageter"). En hij gaat dan verder: "ALLEEN ALS DE DUITSCHE ZAAK DIE VAN HET DUITSCHE VOLK IS, ALLEEN ALS DE DUITSCHE ZAAK DE STRIJD OM DE RECHTEN VAN HET DUITSCHE VOLK IS, zal ze vrienden voor het Duitse volk weten te werven". (Met deze vrienden worden buitenlandse sympathieën bedoeld).

Daarom moest de proletarische revolutie van het program ~~d~~ verdwijnen en vervangen worden door: OP VOOR EEN ARBEIDERSREGEERING! Door een machtige "volksbeweging" moest de regeering tot aftreden gedwongen worden, waarbij dan een ministerwisseling een Arbeidersregeering aan het bewind moest brengen. (Zoals bekend is dit in Saksen gelukt. Er kwam een Arbeidersregeering tot stand, waarbij de SPD en de KPD de ministerzotels deelden). De taak van deze Arbeidersregeering was ~~XXXX~~ natuurlijk niet het doorvoeren van de sociale revolutie, dat kab geen enkele regeering, de taak was zelfs niet de directe opheffing van het Verdrag van Versailles. Radek zegt in zijn bestrijding van de slappe houding door de "Vorwärts":

"En hebben we de plicht, de strijd te voeren tegen ~~XXX~~ de ver-slaving van Duitsland door het Verdrag van Versailles? De "Vorwärts" kan dit niet ontkennen....En wij beloven de massa's niet, dat als heden in Duitsland een Arbeidersregeering komt, deze in staat zou zijn, de last van Versailles in een handdraaien van Duitslands schouders te nemen. Maar wij weten ten eerste, dat we zouden probeeren, deze last van de schouders der armen, van de arbeiders af te nemen, dat we de last op hen zouden leggen, die hem kunnen dragen. Ten tweede weten wij ook, dat wij tegen het Verdrag van Versailles zouden en konden strijden, zooals het Russische volk gestreden heeft en strijdt tegen de pogingen tot ver-slaving. De Arbeidersregeering....ZOU MOEDIG, INDIEN NOODIG, OOK DE GEWA-PENDE STRIJD TEGEN DE ~~S~~ VOOGDIJ VAN VERSAILLES VOORBEREIDEN!" (Radek in de brochure "Schlageter", blz. 7. Vetgedrukt door Radek).

Het zij hier ter loops opgemerkt, dat dergelijke "serieuze taal" wel geschikt is voor een polemiek met de "Vorwärts", doch lang niet grof genoeg is, ~~XXXX~~ om de "Arbeidersregeering" voor de arbeiders smakelijk op te dienen. Zoo hebben we hier voor ons een stroombiljet van de districtslei-ding der KPD-Rijnland-Westfalen. Daarin worden de zegeningen van de Arbei-dersregeering, die tot taak heeft, een nieuwe oorlog tegen het Entente-kapi-taal voor te bereiden, aldus geschilderd:

"EEN ARBEIDERSREGEERING IN DUITSCHLAND ZAL U BEHOORLIJKE LOONEN VERSCHAFFEN.
EEN ARBEIDERSREGEERING IN DUITSCHLAND ZAL U DE 8-URENDAG VERZEKEREN.
EEN ARBEIDERSREGEERING IN DUITSCHLAND ZAL U VAN DE ONGEHOORDE BELASTINGDRUK BEVRIJDEN.
EEN ARBEIDERSREGEERING IN DUITSCHLAND ZAL MET DE WAANZINNIGE EEN KAPITALISTISCHE ECONOMISCHE POLITIEK, DIE ALLEEN HONGER, EN ELLENDE TOT GEVOLG HEEFT, OPRUIJEN EN U ALLEN BROOD EN VLEESCH GEVEN EN EEN EINDE MAKEN AAN DE NOOD VAN MOEDERS EN KINDEREN."

"DE RECHTVAARDIGE OORLOG VOOR NATIONALE BEVRIJDING" onder direc-te aanvoering der oude Duitse generaals, of, als de bourgeoisie "te laf" was, onder leiding eener "Arbeidersregeering" werd de hoeksteen der KPD-politiek. Daarbij werd bewust aangestuurd op een samengaan der twee partijen die voor "de vrijheid van het Duitse volk" streden: de fascistische partij en de KPD. Graaf Reventlow, de leider der fascistien, schreef hoofdartikelen over een samenwerking in de "Rote Fahne", welke door Radek, eveneens in de Rote Fahne werden beantwoord. Omgekeerd gingen de kopstukken van de KPD met hun nationalistische ophitsing naar de fascistische intellectueelen. Zoo sprak Ruth Fischer (bestuur der KPD) op 26 Juli '23 in een vergadering van studenten te Berlijn over het onderwerp: "Waarvoor stierf Schlageter?" (Opmerking: Schlageter was een fascist, die door de Franschen tijdens de Roerbezetting ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ werd doodgeschoten). Ze sprak deze fascistische heeren aldus toe:

"HET DUITSCHE RIJK, DE DUITSCHE CULTUURGEMEENSCHAP, DE EENREID DER NATIE, KUNNEN ALLEEN GERED WORDEN, ALS GIJ, MIJNE HEEREN VAN DE DUITSCHE VOLKISCHE ZIJDE (dat zijn de fascistien -PIC) ERKENT, DAT GIJ GEMEENZAAM MOET STRIJDEN MET DE MASSA'S, DIE IN DE COMMUNISTISCHE PARTIJ GEORGANISEERD ZIJN"....."GIJ ROEPT TEGEN HET JODENKAPITAAL OP, MIJNE HEEREN?...VOLKOMEN JUIST. TRAP DE JODENKAPITALISTEN NEER, HANG ZE AAN DE LANTAARN OP, WERNIETIG ZE."

Na deze schitterende inleiding betreffende de proletarische strate-gie der KPD volgde de discussie, waarbij DR. Rosenberg (KPD) op de vol-gende wijze een eenheidsfront met de fascistien bepleitte. Hij zei:

"DE KPD ZOU MET EEN GROOTE LIJST VAN DOODEN NAAR VOREN KUNNEN KOMEN (Liebknecht, Rosa Luxemburg), MAAR HET VERLEDEN MOET ~~ZE~~ BEGRAVEN BLIJVEN, HET GAAT ER NU OM, DE DINGEN DIE ONS VEREENIGEN NAAR VOREN TE BRENGEN."

En de Rote Fahne van 18 Aug. '23 veroorlooft zich de opmerking:

"ZELFS MET LUI, DIE LIEBKNECHT EN ROSA LUXEMBURG VERMOORD HEBBEN, ZULLEN WE SAMENGAAN, ALS ZE IN ONZE RIJEN TREDEN."

Toch kon het niet tot een daadwerkelijk eenheidsfront komen, omdat de KPD van twee wallen moest eten. Naast de nationalistische verpesting der massa's moest ze tevens de dagelijkse klassenstrijd voeren en vorm-de ze een element van onrust in het Duitse bedrijfsleven. De klein-burgerlijke middenstanders en intellectueelen van de fascistische aan-hang zagen hierin een bedreiging van hun levensbelangen, zoodat ze het met een direct samengaan met de KPD niet aandorsten. De KPD ondervond hiervan geen nadeel, want ze groeide werkelijk tot massa-partij. De fascistische beweging maakte daarentegen geen noemenswaardige vorderingen. De oorzaak daarvan ligt, zooals we reeds opmerkten, in de rennende in-vloed van het groot-kapitaal. Zoolang dit nog aan de uitplundering der massa's door het Entente-kapitaal schatten verdiende, volgde het de

"verzoeningspolitiek" van Rathenau, Stresemann. Maar toen Noord-Frankrijk was opgebouwd en de leveringen "in natura" werden stopgezet veranderde dit. Met het ophouden van deze leveringen, was een groot deel van het "afzetgebied" van het Duitse groot-kapitaal drooggelegd. De "lafheid" der Duitse bourgeoisie veranderde in moed. Ook het groot-kapitaal gaat de strijd tegen het Verdrag van Versailles beginnen, omdat haar belègde milioenen gevaar gaan lopen. Zoodoende zien we sinds 1928 een plotse-linge snelle stijging van de fascistische beweging: ze wordt nu door het groot-kapitaal gefinancierd. Terwijl het fascisme eerst een beweging van de handel-drijvende middenstand, de intellectueelen en het beambtendom was, wordt het nu een beweging in dienst van het groot-kapitaal, die al deze lagen der bevolking voor zijn wagen spant, wat door middel van de pers niet al te moeilijk viel. In wezen is deze ongehoorde groei van het fascisme dus een crisisverschijnsel. En wel in deze zin, dat de winsten opgehouden hebben te vloeien, zoodat de kapitalen met vernietiging worden bedreigd. Daarom MOET de Duitse bourgeoisie zich nu voor een nieuwe oorlog gereed maken... zoodat alle andere staten ook doen. Daarom MOET ze nu het Verdrag van Versailles doorbreken, MOET ze een nieuw leger opbouwen, MOET ze de "gelijkberechtigtheid" met de andere bourgeoisieën eischen. Uit deze samenhang der dingen blijkt, dat niet Hitler de eigenlijke leider der Duitse politiek is, maar dat het groot-kapitaal de leiding ad en heeft. Hitler/blijkt niet anders dan de loopjongen van het groot-kapitaal. En nu moge het waar zijn, dat ook loopjongens lastig kunnen worden, doordat ze zelf politiek willen maken, in dit geval zal het toch niet lukken, omdat Hitler alleen bij de gratie van de milioenen van het groot-kapitaal tot regeerende macht werd.

DE IIIe INTERNATIONALE laat de grondbeginselen van de proletarische bevrijdingsstrijd los.

We lieten hier boven zien, hoe de KPD nu staat voor de ruïne van haar eigen politiek, hoe ze nationalistische geesten heeft helpen groot maken, waarvan ze ten slotte zelf het slachtoffer werd. Of eigenlijk is het niet de politiek der KPD, want deze kan en kon nooit zelf politiek bepalen; het is Rusland, dat door middel van zijn buitenlandsch filiaal de KPD deze ontzettende débaucle over de Duitse arbeidersklasse bracht. In z'n drang naar 't snel oefenen van invloed op de militaire en handelspolitiek der kapitalistische landen ten opzichte van Rusland heeft het de IIIe Internationale gedwongen de grondbeginselen van de proletarische bevrijdingsstrijd prijs te geven en over te loopen naar de grootscheepsche proletariërsverpeesting inzake de gemeenschappelijke belangen, die het proletariaat en de bourgeoisie op bepaalde punten zouden hebben.

Het is echter juist de grootste verovering van het proletarisch bewustzijn, dat we tot het inzicht gekomen zijn, dat proletariaat en bourgeoisie NIETS, maar dan ook letterlijk NIETS gemeen hebben. De "eenheid der natie", of de "Duitse cultuurgemeenschap", waarmee Ruth Fischer (KPD) de arbeiders bedriegt, de strijd om de rechten van het Duitse "volk", waarmee Radek zijn steentje in de arbeidersverdomming

bijdraagt, bestaan heelemaal niet. Rosa Luxemburg schreef reeds in 1908 in een Poolsch tijdschrift ("Przeгляд Socjaldemocratyczny") een serie artikelen over "Het nationaliteitsvraagstuk en de autonomie" (=zelfbestuur), waaraan we hieronder een en ander ontleenen. (Vertaald uit K.A.Z. N^o 25, Mrt 1927):

"In een klassenmaatschappij bestaat "het volk" als sociaal-politieke eenheid niet! Daarentegen bestaan in ieder volk klassen met tegengestelde belangen en "rechten". Er is letterlijk geen maatschappelijk gebied van de ruwste tot de fijnste moreele verhoudingen, waarin de bezittende klassen en het klassebewuste proletariaat overeenkomen, waar zij als ongedeelde nationale Eenheid zou kunnen optreden. Op 't gebied der economische verhoudingen vertegenwoordigt de burgerlijke overal de belangen der uitbuiting en het proletariaat de belangen van den arbeid. Op het gebied der rechtsverhoudingen is het privaatbezit de grondsteen der burgerlijke maatschappij, terwijl het belang van het proletariaat de bevrijding van de bezitlooze mensch van de heerschappij van den eigendom verlangt. Op 't gebied der rechtbank vertegenwoordigt de burgerlijke maatschappij het klassen-"recht", het recht der dikbui-ken en heerschenden, terwijl het proletariaat de grondstelling verdedigt, dat men de sociale invloeden op de mensch en de menschelijkheid in aanmerking moet nemen.... Zelfs op het gebied der z.g. algemeen menselijke begrippen, in de inzichten omtrent kunst, de opvoeding, vertegenwoordigen de belangen, de wereldbeschouwing en idealen der bourgeoisie en die van het proletariaat TWEE AFZONDERLIJKE KAMPEN, die door een afgrond gescheiden zijn.... Omdat juist de begrippen "volk", "recht" en "wil van het volk" als een ongedeelde geheel... een overblijfsel is uit een tijd van de onrijpe en onbewuste tegenstelling tusschen bourgeoisie en proletariaat, daarom is het gebruik EEN ONOVERBRUGBARE TEGENSTELLING gezien uit de gezichtshoek van het klassebewuste en zelfstandig georganiseerde proletariaat.... Het zelfbeschikkingsrecht der volkeren zal eerst in die maatschappelijke orde ophouden een frase te zijn, waar ook het "recht op arbeid" heeft opgehouden alleen maar rook te zijn...."

Dit inzicht, dat bourgeoisie en proletariaat hoegenaamd niets gemeen hebben, is de hoeksteen der proletarische bewustwording. Het is onze huidige zwakte en onze toekomstige kracht. Onze talrijke klasse van rijkdomvoortbrengende armoedzaaiers kan alleen rijk worden in dit klasse-inzicht, in deze bewustwording. Daarom is dit het middelpunt, van waaruit ons heele denken en doen straalt, zonder ons op schijnmacht van samenwerking met andere klassen te laten leiden. Wie nog gemeenschappelijke belangen van onderdrukkers en onderdrukten ziet, wie nog schermt met woorden als "de eegheid van de natie", de "bevrijding van het "volk", de rechten van een "volk", bewijst daarmee, dat hij nog vaart in het kielzog der burgerlijke denkwijze. En wie nog met dergelijke begrippen opereert tegen beter weten in, zoodat de IIIe Internationale en haar aanhang, is een bewuste bedrieger van het proletariaat. Wij beschuldigen de IIIe Internationale, dat ze ter wille van het Russische staatsbelang de eenvoudige

digste beginselen van de proletarische maatschappijbeschouwing om hals brengt, om in dit opzicht met pak en zak naar de bourgeoisie over te loopen, de arbeidende massa's daarbij overleverend aan ontzettende nederlagen, zooals de Duitse arbeidersklasse er een bij de Hitlerdictatuur heeft kunnen incasseeren. Want 't noodlottige van deze burgerlijke denkwijze is, dat de arbeiders in hun zwakte hulp en steun zoeken, waar deze niet is, n.l. bij andere klassen, waarmee ze hun eigen nederlagen voorbereiden.

RUSLAND bewapent de Duitse bourgeoisie!

In de strijd om de handelsverdragen tusschen het Russische staatskapitalisme en het privaat-kapitalisme der andere landen volstond Rusland niet met de geestelijke verpesting der massa's, maar ze verleende directe militaire steun aan de Duitse bourgeoisie, dat is aan de Duitse contra-revolutie. In een geheim militair verdrag van 15 Maart '22 tusschen de Duitse en de Russische machthebbers, werd de Duitse oorlogsindustrie, die door het Verdrag van Versailles aan banden gelegd was, voor een deel naar Russische bodem overgebracht. (De text van dit verdrag benevens de sleutel voor de code-woorden zijn afgedrukt in K.A.Z. N^o 59, 9e Jaarg. '28). Het enige, wat de massa's in "de meest democratische republiek ter wereld", Duitschland, voorloopig van het geval gewaar werden, was, dat de Rijksoverheid bij de Rijksdag een fonds van 60 MILLIOEN MARK vroeg, voor een "bijzondere afdeling" van de Rijksweer, waarbij "in het belang der natie" geen "nadere aanduiding" gegeven kon worden. Tot ieders verbazing stemde ook de KPD op 23 Mrt '28 TE ZAMEN MET DE DUISCHNATIONALEN EN DE VOLKISCHEN (de fascisten) voor deze versterking der contra-revolutie. Van de honderden millioenen, die reeds voor dien tijd in de "zaak" gestoken werden, vernam men eerst later. Het spreekt vanzelf, dat de sociaal-democratie haar vaderlandsche plicht in deze ook niet verzaakte; de overeenkomst kwam trouwens onder Ebert tot stand. In roerende eensgezindheid stond "het geheel volk" achter de regering: de nationale gedachte overheerschte de nationale geschillen, of zodals Radek het zegt: "de zaak van het volk tot de zaak van de natie gemaakt, maakt de zaak van de natie tot de zaak van het volk".

Het spreekt vanzelf, dat het voor de KPD geen prettige gewaarwording was, toen 't militaire bondgenootschap tusschen "Sowjet"-Rusland en de Duitse contra-revolutie uitliep. Eerst poogde men het te ontkennen, maar ten slotte moest men het toegeven en dus stelde men het als een handige, revolutionaire politiek voor. Do wijze, waarop het geval goedgepraat moest worden, kunnen we ervaren uit de beschouwingen van Arthur Ewert (Partijbestuur KPD) op de districtspartijdag te Hamburg. We lezen daaromtrent in de "Hamburger Volkszeitung" (KPD) van 1 Mrt '27:

"NU NOG EEN WOORD OVER DE SOWJET-GRANTEN. Partijgenooten! Nemen we bijv. de Turksche regering. Deze voerde een oorlog tegen Griekenland. En Sowjet-Rusland heeft aan de Turksche regering ook wapenmateriaal geleverd. DIT IS EEN VASTSTAAND EN ONBESTREDEN FEIT. Diezelfde Turksche regering heeft echter tegelijk de communisten in Turkije ten scherpste

vervolgd; OOK DIT IS EEN ONBESTREDEN FEIT. Onze partij in Turkije werkte onder de moeielijkste omstandigheden, maar ondanks dat werd de strijd van deze nationale Turksche regering tegen de voortroepen van het Westersche imperialisme door Sowjet-Rusland ondersteund. DIT MOET MEN DE ARBEIDERS DUIDELIJK MAKEN".

Dit samengaan van Rusland met de Duitse contra-revolutie was van ver-strekkende betekenis, want het ~~KXXX~~ leidde tevens tot een samengaan in de komende oorlog voor "de rechten van het Duitse volk". Op Bucharin rustte de taak, de massa's gewillig in een nieuwe oorlog onder hun oude Duitse generaals te voeren. Hij bereidde dit als volgt voor:

"Mogen proletarische staten, uitgaande van de doelmatigheden van de strategie van het geheele wereldproletariaat, militaire bloes sluiten met burgerlijke staten? Er is hier geen ~~XXX~~ principieel verschil tusschen een leening en een militair verbond. En ik beweer, dat we al zoo gegroeid zijn, dat wij een militair verbond met een andere bourgeoisie kunnen sluiten, om door middel van deze burgerlijke staat een ander burgerdom te verpletteren.... Bij deze vorm van landsverdediging, van een militair verbond met burgerlijke staten, IS HET DE PLICHT VAN DE KAMERADEN VAN ZULK EEN LAND, DIT BLOK TOT DE OVERWINNING TE BRENGEN." (4e Congres van de IIIe Internationale, verslag blz. 420).

De KPD was bereid dit ontzaglijke verraad aan de arbeidersklasse door te voeren. De militaire formatie, die de revolutionair willende arbeiders hadden gevormd, de Roode Frontstrijders Bond, werd reeds bij voorbaat aan de Duitse bourgeoisie aangeboden, om "de Duitse cultuurgemeenschap" te verdedigen. 't Aanbod geschiedde door Clara Zetkin (KPD) in het parlement. Ze verklaarde:

"Duitschlands toekomst berust op een nauwe belangengemeenschap in maatschappelijk politiek, en wanneer het zijn moet, OOK IN MILITAIR OPZICHT met de Sowjet-Unie.... Ik geloof zelfs, in tegenstelling tot de heer Wells, dat het niet zoo zonder uitzicht is, zooals hij zich dat voorstelt, dat onder bepaalde omstandigheden SAMENWERKING TOT STAND KOMT TUSSEN DE RIJKSWEER EN DE ROODE FRONTSOLDATEN...." (127e Zitting van de Rijksdag op 27 Nov. '25, Verslag blz. 4637/8).

Slechts een klein deel van het Duitse proletariaat doorzag het schurkachtige spel, dat met de massa's werd gespeeld. En het is de onvergankelijke verdienste van de Kommunistische Arbeiter Partei Deutschlands, de KAPD, de Russische politiek aan een meedoogenlooze kritiek te hebben onderworpen. De felheid van haar aanvallen noodzaakte de IIIe Internationale zelfs zich te verwerpen. En weer was het Bucharin, die met dat vieze werkje werd belast. Op 8 Jan. '27 zei hij op de gouvernementsconferentie der Bolsjewiki in Moskou:

"Gij weet allen zeer goed, dat Duitschland in die tijd de vreedzaamste tendenz tegenover ons belichaande, waarbij het een zeer groote rol speelde, dat Duitschland tijdelijk ten prooi was aan een nationale onderdrukking, een vernedering, een directe uitplundering door de imperialistische staten. IK HERINNER HIER OVERIGENS, DAT ZOOWEL ONZE PARTIJ, ALS OOK ALLE ANDERE COMMUNISTISCHE PARTIJEN JUIST MET HET OOG OP DEZE BIJZONDERE TOESTAND IN DUITSCHLAND HET MET 'T VOLSTE RECHT VOOR MOGELIJK GEHOUDEN HEBBEN, ZELFS EEN BURGERLIJK DUITSCHLAND TEGEN DE OVERWELDIGIN-GEN DOOR DE IMPERIALISTISCHE STATEN TE VERDEDIGEN. Als tegenwoordig eenige burgerlijke politici van het burgerlijke Duitschland, hun sociaal-democratische spreekbuizen en ultra-linkse renegaten van het communis- me probeeren, onze houding in deze kwestie als een soort zondeval en laster onzerzijds voor te stellen, ZOO KUNNEN WIJ HUN VANAF DEZE TRIBU- NE NOGMAALS VERKLAREN, DAT DE COMMUNISTISCHE PARTIJ VAN ONS LAND EN DE ~~COMMUNISTISCHE~~ DOOR DE COMMUNISTISCHE PARTIJ GELEIDE SOWJET-STAAT STEEDS EN OVERAL AAN DE ZIJDE VAN ALLE ONDERDRUKTE EN ZELFS NATIONAAL- BURGERLIJKE STATEN ZAL STAAN, in die gevallen, waarin zij van alle kanten door de imperialistische roovers aangegrepen worden. DAT IS ONS RICHTSNOER, DEZE LIJN HEBBEN WE DOORGEVOERD EN ZULLEN WE DOORVOEREN, voorzover zich zulke gevallen ook in de toekomst zullen voordoen". (Inprkorr N211 van 25.1.'27. Deutsche uitgave).

En Rusland heeft woordgehouden!!! In Sept. '32 verraste de Deutsche bourgeoisie de z.g. "ontwapeningsconferentie" met de mededeeling, dat ze niet aan de beraadslagingen zou deelnemen, zoolang Duitschland als "minderwaardige" staat werd behandeld. Ze eische "GELIJKBERECHTIGDHEID" met de andere "natie's". Ze eischte, dat Duitschlands militaire macht in overeenstemming gebracht zou worden met die der andere bewapeningen. M.a.w.: Duitschland EISCHTE EEN GROOTERE BEWAPENING VAN DUITSCHLAND! En 't was aan RUSLAND EN ITALIE voorbehouden, deze eisch van " 't onder- drukke Duitschland" te ondersteunen! Voor de tweede maal bewapent Rus- land de Deutsche contra-revolutie! "DEZE LIJN HEBBEN WE DOORGEVOERD EN ZULLEN WE DOORVOEREN!"

En Rusland heeft woord gehouden!!! 6 FEBR. '33: LITWINOW biedt aan de vergaderende kapitalisten op de z.g. "ONTWAPENINGSCONFERENTIE" zijn "Oorkonde van de rechten der Volkeren" aan. Rusland kent geen klas- sen meer, maar praat met de internationale bourgeoisie mee over de "Rechten der Volkeren", wat onder het kapitalisme nooit anders is ge- weest en nu anders zijn zal dan DE RECHTEN DER BEZITTENDE KLASSEN! "De eenige arbeidersstaat ter Wereld", "de dictatuur van het proletari- aat", biedt de bourgeoisie de volgende "Oorkonde" aan: "Uitgaande van het beginsel van 't GELIJKE RECHT VAN ALLE NATIE'S OP ONAFHANKELIJKHEID, VEILIGHEID EN ZELFVERDEDIGING, bezielt door het streven in 't belang van de algemeene vrede aan ieder volk het recht te verzekeren, zich vrij op de door hem zelf geko- zen weg en in het door hemzelf bepaalde tempo te ontwikkelen en om tot dit doel de veiligheid, ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ onafhankelijkheid en vokomen onaantastbaarheid van zijn gebied en zijn vrijheid tot zelfverdediging

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TOPAASSTRAAT 12
A'DAM, GEM. GIRO C 2895
POSTGIRO 203112

Deze dienst wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkeloosheid en telkens dieper ontvrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit- hongering zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangen- tegenstellingen tusschen de ver- schillende landen steeds scher- per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmondt. De toenemende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in den strijd op, het beheer en de leiding van productie en distri- butie volgens algemeen gelden- de, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, en zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio- nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ont- wikkeling van het zelfbewust- zijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parie- mentaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Zesde Jaargang No: 8.
April 1933 No: 1.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Zoals we in het vorig nummer, naar aanleiding van de gebeurtenis- sen in Duitschland, een uitvoerig artikel brachten, waarin we o.a. aan- toonden, hoe de geweldige neerlaag van de Deutsche arbeidersklasse, mede het gevolg is van de nationalistische naijver tusschen de thans aan het bewind zijnde N.S.D.A.P. en de door de fascistische dictatuur volkomen machteloos gemaakte k.P.D., geven we in dit en volgende nummers dokum- aire persberichten, waaruit de rol blijkt, die de S.P.D. sedert 1918 speelde.

DE "VEEM-MOORDEN" IN OPDRACHT VAN DE SOCIAAL-DEMOKRATISCHE REGERING GEPLEEGD in 1920/23. 1)

Thans slaan de nationaal-socialisten in Duitschland de arbeiders en joden met de zweep en zetten de sociaal-demokraten uit de regerings- baantjes. Van 1920/23 werkten de Nazi's voor de sociaal-demokratische regering en hielden in opdracht van de S.P.D. regering z.g. "veemgerich- ten". Hierover vertelt de bekende nationaal-socialist FRICK in de "Völkische Beobachter" van 13 Maart 1928:

"Zeker, er zijn, zoals nu kan worden vastgesteld in Opper- Silezië in de jaren 1920/23, naar aanleiding van in totaal 160 "veemmoorden", niet minder dan 200 "veemgerichten" gehouden en wel in opdracht, ambtelijke gegeven, door de meest christelijke centrum- man Dr. SPICKEK, eertijds rijks-kommissaris voor Opper-Silezië, door de sociaal-demokraat ZIMMER, momenteel hoofd-president te Breslau, en de sociaal-demokraat ERNST, vroeger politie-president te Berlijn, daarna te Breslau. Eenige gevallen verdienen bijzondere aandacht. Twee verraders zouden op ambtelijke bevel worden "naergelegd". De eene wordt doodgeschoten, de andere, KALKA, wordt zwaar gewond en ontsnapt. Hij doet aangifte wegens poging tot moord tegen de hem bekende "daders. Deze worden gevangen genomen, doch beroepen zich op amte- lijke opdracht; worden losgelaten en het proces wordt opgeheven. KALKA wordt later toch nog naergelegd. Hetzelfde speelt zich af met MICKALIEK. Ook hier wordt de in 1924 gevangen genomen strijder van Opper-Silezië plotseling ontslagen uit voorloopige gevangenschap, hoewel het onderzoek nog niet geëindigd was en geen enkel rood blad vond het toen noodig zich hierover op te winden....."